

A kirobbanóan sikeres regénysorozat első két része egyben!

BÉBIC SŐSZÖK KLUBJA

1. Kristy nagyszerű ötlete
2. Claudia és a fantomhívások

Világszerte
több
százmillió
rajongótábor!

NETFLIX

NETFLIX
EREDETI SOROZAT.

*fine
selection*

ANN M. MARTIN

ANN M. MARTIN

BÉBICSŐSZÖK KLUBJA

1. Kristy nagyszerű ötlete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Ezt a könyvet Beth McKeever Perkinsnek,
régi béisizitter társamnak ajánlom szeretettel
(és sok-sok év emlékeivel).

ELSŐ

★ Fejezet ★

Bébicsőszök Klubja. Büszke vagyok arra, hogy elmondhatom, teljes mértékben az én ötletem volt, bár összességében mi négyen agyaltuk ki. A mi az nem más takar, mint Mary Anne Spiert, Claudia Kishit, Stacey McGillt és engem – Kristy Thomast.

Az ötlet azon az első kedd délutánon született, amikor a hetedik osztályt kezdtük. Aznap nagy forróság volt. Annyira, hogy a mi nem légkondicionált iskolánkban, a Stoneybrook suliban ki kellett nyitni az összes ablakot és ajtót, és le kellett kapcsolni a lámpákat. A hajam nedvesen ragadt a tarkómra, és azt kívántam, bárcsak lenne egy hajgumim, hogy copfba köthessem. Méhek szállдостak be a terembe, és lassú döngicséléssel keringtek körülöttünk. Mr. Redmont, az osztályfőnökünk szünetet tartott a tanításban, és hagyta, hogy legyezőnek használjuk a füzetünket. Igaz, ez nem sokat ért, de legalább a méheket odébb hessegettük, és jólesett ellegyezni tíz percet a törőórából.

Úgy tűnt, hogy ez a fojtogató délután örökké fog tartani, végül azonban az osztály falán lévő óra 14.42-t ütött, és megszólalt a csengő. Kipattantam a székből, és felkiáltottam: hurrá! Nagyon boldog voltam, hogy végre kikerülök innen. Szeretem az iskolát, meg minden, de ami sok, az sok.

Mr. Redmont döbbenten nézett. Nyilván arra gondolt, milyen jó fej volt, hogy megengedte nekünk a legyezést, erre én ahelyett, hogy értékelném a lazaságát, inkább annak örülök, hogy vége a napnak.

Kínosan éreztem magam, de már nem volt mit tennem. Én már csak ilyen vagyok. Gondolok valamire, és már mondom is. Kitalálok valamit, és már csinálom is. Annyu ezért hevesnek tart. Sőt, néha problémásnak is. Emiatt bajba is szoktam kerülni.

Mint például most is. Észrevettem egyből. Annyiszor kerültem már bajba az idők során, hogy tudtam előre, mikor jön.

Mr. Redmont megköszöri a torkát. Valami megoldást keresett, hogyan büntessen meg anélkül, hogy megalázza a többiek előtt. Az efféle dolgok mindig is fontosak voltak neki.

– Kristy – szólalt meg Mr. Redmont, aztán meggondolta magát, és újrakezdte. – Gyerekek – mondta –, mindenki tudja a házi feladatát. Mehettek. Kristy, veled pedig beszélnék egy fél percet.

Amíg a többiek vihogva összepakolták a cuccaikat, és elhagyták a tantermet, én Mr. Redmont asztala felé indultam. Mielőtt egy szót is szólhatott volna, mentegetőzni kezdtem. Ez néha segít.

– Mr. Redmont – kezdtem –, nagyon sajnálom. Nem gondoltam komolyan. Úgy értem, nem azért örültem annyira, mert vége lett az órának. Csak annak örülök, hogy hazamehetek. Mert otthon van légkondicionáló.

Mr. Redmont bólintott.

– Kristy, elképzelhetőnek tartod, hogy a jövőben egy kissé jobban megfelelj az illem elvárásainak?

Nem igazán tudtam, mit is jelenthet az az *illem*, de úgy képzeltem, valami ilyesmit: nem elrontani Mr. Redmont napját azzal, hogy felugrálok és kiabálok a csengő hallatán.

– Igen, uram! – feleltem. Ha illedelmes az ember, néha az is segít.

– Rendben – válaszolta Mr. Redmont. – De azt szeretném, hogy emlékezz erre a kis incidensre. Ennek pedig a legjobb módja az, ha leírod, amire emlékezni akarsz. Így hát szeretném, ha írnál egy százszavas fogalmazást *Az illem fontossága az osztályteremben* címmel.

A fenébe! Először is azt kellene megtudnom, mit jelent ez a bizonyos *illem*.

– Igen, uram! – ismételtem.

Visszamentem a padomhoz. Nagyon lassan összepakoltam a holmimat, és még lassabban kísértáltam az osztályból. Reméltem, hogy Mr. Redmontnak is feltűnt a lassúságom, mert úgy képzeltem, ez is nagyon fontos része az illemnek.

Mary Anne Spier várt rám a terem előtt. A falnak dőlve ácsorgott, és a körmeit rágta.

Mary Anne a legjobb barátnőm. Szomszédok vagyunk. Egy kicsit hasonlítunk is egymásra, mert a korunkhoz képest mindketten alacsonyak vagyunk, és barna, vállig érő hajunk van. De ezzel vége is a hasonlóságok listájának, mert én sosem tudom befogni a számat, Mary Anne viszont nagyon csöndes és szégyenlős. Azonban szerencsére ez csak a látszat. Akik jól ismerik őt, mint például Claudia, Stacey és én, tudják, hogy Mary Anne-ben egy nagyon kedves és vicces lány bújik meg odabenn.

– Hahó! – köszöntem rá. Kihúztam az ujjait a szájából, és a körmeire pillantottam. – Mary Anne! Mit gondolsz, hogyan lesz szép, lakkozott körmöd, ha egyfolytában ezt csinálod?

– Á! – sóhajtott. – Körömlakk! Tizenhét is elmúlok, amire apám megengedi!

Mary Anne egyetlen családtagja az édesapja. Az anyukája meghalt, testvérei pedig nincsenek. Sajnos a papája elég szigorú. Anya

szerint Mr. Spier csak azért idegeskedik ennyit, mert Mary Anne-en kívül nincs senkije. Ettől még néha hagyhatná, hadd hordja a haját kiengedve ahelyett, hogy állandóan be kelljen fonnia, vagy néha megengedhetné, hogy velünk jöjjön, amikor Claudiával biciklizünk a városba plázázni. De nem. Mr. Spier házában a szabály az szabály. Még az is csoda, hogy megengedte Mary Anne-nek, hogy a Bébicsőszök Klubjának a tagja legyen.

Kisétáltunk a suliból, én pedig hirtelen rohanni kezdtem. Mindezt elfelejtettem az illemmel kapcsolatban, mert valami egészen más járt a fejemben.

– Jézus! – kiáltottam.

Mary Anne rohant utánam.

– Mi az? – kérdezte lihegve.

– Kedd van! – kiáltottam hátra a vállam felett.

– És aztán? Lassíts, Kristy! Túl meleg van a futáshoz!

– Nem tehetem! Keddenként nekem kell David Michaelre vigyáznom. Előbb kell otthon lennem, mint ő, különben saját magára kell felügyelnie!

David Michael a hatéves öcsém. A két bátyám, akiket egyébként Charlie-nak és Samnek hívnak, szintén szoktak vigyázni rá, amíg anya haza nem ér. Így egy héten egyszer mindenki sorra kerül. Kathy, egy tizenöt éves lány, aki néhány házzal odébb lakik, vigyáz rá a maradék két délután. Kathy ezért pénzt is kap. Mi persze Charlie-val és Sammel nem.

Mary Anne-nel egészen hazáig futottunk. Izzadtan, levegő után kapkodva értük el az udvarunkat. David Michael elveszetten ült a lépcsőn, a haja a homlokára hullott. Könnyekben tört ki, ahogy meglátott minket.

– Mi a baj? – kérdeztem. Leültem mellé, és átkaroltam a vállát.

– Ki vagyok zárva! – pityergett.

– Hol a kulcsod?

David Michael a fejét rázta.

– Nem tudom. – Csukladozva törölte meg a szemét.

– Hát – mondtam –, rendben. – És elővettem a saját kulcsomat a táskámból.

David Michael azonban bögni kezdett.

– Nem! Nincs rendben! Nem tudtam bemenni, pedig WC-re kell mennem!

Kinyitottam az ajtót. Amikor David Michaelt „baleset éri”, akkor az a legjobb taktika, ha úgy teszünk, mintha mi sem történt volna. Mary Anne-nel kitértük az ajtót, és betessékeltük a fürdőszobába. Közben Louie, a collie kutyánk izgatottan rohant az udvarra, hiszen reggel óta be volt zárva a házba.

– Amíg te a mosdóban leszel – szoltam David Michaelhoz –, csinállok egy kis limonádét, oké?

David Michael ekkor már mosolygott.

– Oké!

Értek én a kölykökhöz. És Mary Anne is. Anyu véleménye is ez. Rengetegszer bébiszittelünk hétvégente és hétköznapi délutánonként is. Ami azt illeti, ezen a délutánon is vigyáznom kellett volna egy gyerekre, de le kellett mondanom az öcsém miatt.

Erről jutott eszembe.

– Figyi! – kiáltottam Mary Anne-nek, miközben bekapcsoltam a légkondit. – Mrs. Newton kérte, hogy ugorjak át ma délután, és vigyázzak a fiára, Jamie-re. Téged nem hívott fel, miután én nem váltam?

Mary Anne leült a konyhaasztalhoz, és figyelte, hogyan keverem ki a limonádét egy nagy üvegkancsóban. Megrázta a fejét.

– Nem. Talán Claudiát hívta föl.

Claudia Kishi az utca másik oldalán lakik, pontosan velünk szemben. Mind a hárman születésünk óta a Bradford Courton élünk. Együtt nőttünk fel, de valahogy Claudia sosem töltött annyi időt velünk, mint amennyit mi voltunk együtt Mary Anne-nel. Először is, Claudia igazi művészlélek, és vagy művészeti órákra jár, vagy otthon dekkol a szobájában, hogy fessen vagy rajzolgasson. Vagy épp rejtélyekről olvasgasson. Ez a szenvedélye. Ráadásul sokkal felnőttebb is, mint mi vagyunk.

Amikor kicsik voltunk, Mary Anne és én folyton azt játszottuk, hogy iskolások vagyunk, vagy babáztunk, vagy beöltöztünk, de Claudiának szinte könyörögnünk kellett, ha azt akartuk, hogy velünk tartson. Sokszor igazából meg sem próbáltuk. Ezzel szemben Claudia mindig kapható volt biciklizésre vagy mozizásra, de az uszodába is szívesen eljött velünk. Ami engem illet, szerintem az az egyik legjobb Claudiában, hogy nem Mr. Spier az apukája. Mr. Kishi is szigorú, de csak akkor, ha az iskoláról van szó. De nem akad fenn azon, ha kedvünk támad, hogy beugorjunk a belvárosba meginni egy kólát.

Claudia mégsem volt olyan közeli barátom sosem, ezen a nyáron pedig csak nőtt köztünk a távolság. Habár még csak most kezdtük a hetediket, néha úgy tűnik, mintha Claudia idősebb lenne. Állandón fiúkról beszél, és újabban a legtöbb idejét azzal tölti, hogy a ruhátárát bővíti, vagy a telefonon lóg. Bár a nyár végén még minden rendben volt, de néha egyre inkább úgy tűnt, teljesen más dolgok érdekelnek bennünket.

Amikor David Michael belépett a konyhába, sokkal vidámabbnak tűnt.

– Tessék! – nyomtam a kezébe egy pohár limonádét, miközben leült Mary Anne mellé.

Ekkor Charlie vágatott be egy labdát dobálva. Pár perc múlva Sam is megérkezett. Louie szaladgált fel-alá a háta mögött. Charlie tizenhat, Sam tizennégy éves. Mindketten a Stoneybrook Középiskolába járnak. Sam elsős, Charlie pedig harmadikos.

– Helló, mindenki! Helló, tökmag! – szólt Charlie David Michaelnek.

– Nem vagyok tökmag! – vágott vissza David Michael.

Charlie nagyon nagyfiúnak érezte magát, mert beválogatták az iskolai focicsapatba. Mintha ő lenne az egyetlen srác, aki a Stoneybrook színeiben játszik.

– Meccset játszunk Hansonék udvarán – jelentette be Sam. – Akarsz játszani, Kristy?

Akartam volna, de David Michael biztos, hogy nem. Ő még túl kicsi volt ehhez.

– Nem tudom. Mary Anne-nel le akartuk vinni David Michaelt a patakhöz. Akarsz játszani a pataknál, David Michael? – kérdeztem.

Boldogan bólogatott.

– Később találkozunk, srácok! – kiáltottam oda, miközben Charlie és Sam hangos ajtócsapódások mellett elvonultak.

Mary Anne-nel levittük David Michaelt és Louie-t a patakhöz, és néztük, ahogy játszanak. David papírhajókat hajtogatott, és megpróbálta elkapni a fürge kishalakat. Louie örülden rohangu a mokusok után.

– Jobb, ha indulok – szólalt meg Mary Anne, mikor már több mint egy órája kint voltunk. – Apa nemsokára hazaér.

– Igen, anya is otthon lesz hamarosan. David Michael, mi is induljunk!

Az öcsém vonakodva felállt, és Louie-val együtt mindannyian elindultunk hazafelé.

Amikor elértük a kocsifelhajtót, David Michael keresztülrohant a gyepen, Mary Anne pedig a fülembe súgta:

– Kilenckor, oké?

Rámosolyogtam.

– Oké. – Mary Anne és én kifejlesztettünk egy titkos kódú fényjelzést. Ő találta ki. Fényvillanásokkal üzenünk egymásnak. Ha ugyanis kinézek a szobám ablakán, épp az ő szobája ablakát látom. Esténként gyakran beszélgetünk a jeleinkkel, mivel Mary Anne-nek nem szabad vacsora után telefonálnia, kivéve, ha munkáról vagy iskolai ügyekről van szó.

Amikor anya kicsit később hazaért, pizza volt nála. A tesóimmal együtt sürgölődni kezdtünk a konyhában, és szaglásztuk a sajtos-pepperonis pizzát.

De Sam és Charlie gyanakvónak tűnt.

– Vajon mit akarhat? – mormogta Sam.

– Ja, jó kérdés – vetette oda Charlie.

Anya csak akkor hoz nekünk pizzát, ha kérni akar valamit. Így hát úgy döntöttem, nem kertelek.

– Hogyhogy hoztál pizzát, anya? – kérdeztem.

Charlie bokán rúgott, de oda se figyeltem rá.

– De komolyan! Mit akarsz tőlünk?

Anya mosolygott. Nagyon jól tudta, mit csinál. És azt is jól tudta, hogy mi is tudjuk.

– Rendben van – ismerte el. – Arról van szó, hogy Kathy fölhívott a munkahelyemen, és közölte, holnap nem tud David Michaelre vigyázni. Szóval az a kérdés, hogy ti mit csináltok holnap?

- Fociedzés! – vágta rá Charlie azonnal.
- Matekkorrepetálás! – csatlakozott hozzá Sam.
- Newtonéknál bébiszittelés! – Így én.
- A fenébe! – mérgelődött anya.
- De nagyon sajnáljuk! – tette hozzá Sam.
- Tudom, gyerekek.

Ezután azonnal rávetettük magunkat a pizzára, anya pedig órákra lefoglalta a telefont.

Felhívta Mary Anne-t, de ő már elígérkezett Pike-ékhoz.

Aztán felhívta Claudiát, neki viszont rajzóra volt.

Ezt követően felhívott két középiskolás lányt, akiknek azonban edzése volt a pomponcsapattal.

David Michaelön láttam, hogy a sírás határán áll.

Végül anya Mrs. Newtonnak is telefonált, és megkérdezte, nem bánná-e, ha magammal vinném az öcsémet, amikor Jamie-re vigyázok. Szerencsére Mrs. Newton nem bánta.

Tömtem magamba a sajtos-pepperonis pizzát, és az járt a fejemben, milyen kár, hogy anya ennyit beszél, mert közben teljesen kihűl a pizzája. És azt is sajnáltam, hogy David Michael magába roskadva ül ott, mert úgy érzi, rengeteg problémát okoz, amiért még csak hat éves, és nem maradhat itthon egyedül.

Ebben a pillanatban támadt az ötletem a mi bébicsőszklubunkról. Olyan hirtelen, hogy majdnem a torkomon akadt a falat.

Alig tudtam kivárni az este kilenc óráig, hogy „elvilágíthassam” a nagy ötletemet Mary Anne-nek.

MÁ S O D I K

★ Fejezet ★

Aznap este, vacsora után bevonultam a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Leültem az asztalomhoz, magam elé vettem egy kosárnyi papírt és egy kihegyezett ceruzát. Három tennivalóm volt: fogalmazást kellett írnom az illemről, meg kellett csinálnom a leckémet, és gondolkodnom kellett a Bébicsőszök Klubján.

Kikerestem az *illem* szót a szótáramból. Azt írta: „megfelelés a társadalmi elvárásoknak; illendőség; 1. etikett”. Ezután ki kellett keresnem az *illendőség* és az *etikett* szavakat is, hogy összeálljon a kép. Végül megértettem. Szemtelen voltam! De Mr. Redmont miért nem ezt mondta? Megkönnyítette volna a dolgomat. Szóval írtam valami marhaságot arról, hogy a szemtelen magatartás milyen zavaró a többi diáknak, és hogy az ilyen viselkedés milyen rossz fényt vet mások előtt a Stoneybrook Általános Iskolára. Megszámoltam a szavakat: kilencvenkilenc. Ezért végül még díszes nagybetűkkel odabiggyesztettem az aljára, hogy: VÉGE. És reméltem a legjobbakat.

Aztán megoldottam a matekleckém, és olvastam valamit Paraguayról földrajzóra.

És végre eljött az idő, hogy a Bébicsőszök Klubjával foglalkozhassak!

Elővettem egy tiszta lapot, és listát írtam:

1. *Tagok:*

Én

Mary Anne

Claudia

Ki még?

2. *Hirdetés:*

Szórólapok

Telefon

Újság?

3. *Meghatározni a gyűléseink időpontját,
amikor az ügyfelek telefonon tudnak
bébissittert foglalni.*

Találkozóhely?

4. *Fizetés hetente?*

Az volt az ötletem, hogy Mary Anne-nel és Claudiával hármasban alakítunk bébicsőszklubot. Elmondanánk az embereknek (az ügyfeleinknek), hogy hét közben mikor vagyunk mindannyian elérhetők ugyanazon a telefonszámon. Ezekben az időpontokban tartanánk a gyűléseinket. Így ha valakinek bébissitterre van szüksége, egy telefonhívással három embert is elérhet. Egyikünk pedig egész biztosan rá is ér. Természetesen más időpontban is hívhatnának minket külön-külön, de a gyűlések szépsége épp az, hogy egyszerre több bébissitter is rendelkezésre áll. Így az ügyfeleinknek nem kellene átélniük azt, amivel anyukám ma vacsora közben szembesült.

Úgy döntöttem, hirdetniünk is kell majd magunkat. Reméltem, hogy Claudia segíteni fog, és készít néhány szórólapot, amiket

bedobhatunk a szomszéd házak postaládáiba. Az ő rajzaitól igazán aranyosak lennének a hirdetéseink.

Az órámrá pillantottam. Háromnegyed kilenc volt. Tizenöt perc, és végre jeleket küldhetek Mary Anne-nek. Kezdttem türelmetlen lenni. Olyan borzasztó jó ötletem támadt, és mégsem hívhattam fel Mary Anne-t, hogy elmeséljem neki, mint ahogy bárki más tenné. Mr. Spier úgyis azt mondaná, hogy „majd holnap megbeszélitek a suliban”. Szomorúan sóhajtottam.

Anyu kopogott az ajtón. Onnan tudtam, hogy ő az, mert a testvéreim sosem kopognak. Ők egyszerűen csak berontanak.

– Gyere be! – szóltam neki.

– Szia, drágám! – köszönt anya. Becsukta maga mögött az ajtót, és leült az ágyam szélére. – Mi volt a suliban?

Anya mindennap megpróbál velünk külön-külön is eltölteni egy kis időt. Büntudata van, amiért apa és ő elvált, és hogy ezután teljes munkaidős állást vállalt, hogy el tudjon tartani minket. Ezt ő maga mondta. Bárcsak ne lenne lel kifurdalása! Nem ő tehet róla, hogy apa lelépett Kaliforniába, ahol újra megházasodott.

Azért sem ő a felelős, hogy apa nem fizet rendesen gyerektartást. Igaz, anyu azt mondja, hogy neki nincs is szüksége több pénzre. Nagyön jó állása van egy nagyvállalatnál Stamfordban, és örül, hogy egyedül is el tud tartani bennünket. Ettől büszkének és függetlennek érzi magát. De sajnos büntudata is van.

Apám néha elég piszok módon tud viselkedni. Több mint egy éve fel sem hívott bennünket. Még a tizenkettedik születésnapomat is elfelejtette.

Egy pillanatra elgondolkodtam, hogyan válaszoljak anyunak anélkül, hogy elárulnám neki az illemügyet.

– Kristy? – szólt rám anya kérdően.

– Minden oké volt.

– Na jó, mondd csak el szépen, hogy mi történt!

Anyával nem lehetett a bolondját járatni.

– Hát... – kezdtem – tudod, milyen forróság volt ma.

– Igen.

– És azt is tudod, hogy egy ilyen nap örökkévalóságnak tűnik.

– Kristy, térj a tárgyra!

Így tettem. Anya pedig csak nevetett. Aztán elolvasta az írásomat, és tetszett neki. Megkérdeztem, hogy szerint a *Vége* szó beszámítható-e századik szónak, mire ő mosolyogva azt felelte, hogy igen.

Anyukám igazán szuper.

Már kilenc óra múlt, amikor átment Samhez.

Elővettem az elemlámpát, lekapcsoltam az asztali lámpát, majd az ablakhoz léptem, ami pont Mary Anne szobájára nézett.

Egyszer villantottam, hogy jelezzem, ott vagyok.

Mary Anne visszajelzett. Remek, ő is készen áll!

Villogással továbbítottam neki az üzenetemet (nagyon sokáig tartott):

HATALMAS ÖTLETEM VAN. BÉBICSŐSZKLUB. BESZÉLNÜNK KELL. FONTOS. NEM VÁRCHAT. RENGETEG MUNKÁNK LESZ.

(szünet)

Mary Anne ennyit jelzett vissza:

MI VAN?

Ezért aztán újra kellett kezdenem az egészet, de leegyszerűsítettem egy kicsit. Végül Mary Anne visszavillogott: SZUPER. HOLNAP TALÁLKOZUNK.

Azzal el is pakoltuk a lámpákat. Mary Anne-t még egyszer sem kapták rajta villogás közben, és szerettük volna, ha ez így is marad.

Épp becsuktam a fiókot, ahová a lámpát rejtettem, amikor anyu újból kopogott.

– Szabad! – feleltem kíváncsian, miközben visszakapcsoltam az asztali lámpát. Anya nem szokott két kört tenni. Mondjuk, én sem szoktam ilyen sokáig zárva tartani az ajtómat.

Ezúttal anya ült az asztalomhoz, és én ültem az ágyra.

– Csak akartam szólni – kezdte –, hogy szombat este Watsonnal találkozom. Korábban elfelejtettem mondani.

Morgolódtam egy kicsit. Anya már vagy négy hónapja találkozgat ezzel a Watsonnal. Elégge kedveli, én viszont egyáltalán nem. Watson elvált, és két kicsi gyereke van. Rádásul kopaszodik is.

– Nem az engedélyedet kérem, Kristy – folytatta anya. – Csak számíts rá, nem leszek itthon szombaton. Charlie-nak randija van, de Sam itthon lesz.

Bólintottam.

– Örülnék, ha egy kicsit nyitottabb lennél Watsonnal – tette hozzá. – Nem kényszeríthetlek arra, hogy kedveld, de legalább adj neki egy esélyt!

Az igazság az, hogy még senkinek sem adtam esélyt azok közül, akikkel anya eddig találkozgatott. Attól félek, hogy ha valamelyikhez kedves leszek, és megszeretem, még a végén feleségül kéri anyát. Gondolhatjátok, mi történne akkor. Mi így vagyunk boldogok, ahogy most vagyunk.

– Ja, és még valami – jutott anya eszébe. – Ezen a hétvégén Watsonnál lesznek a gyerekei, de szombat délelőtt be kell mennie dolgozni. Nem örül neki, de ez van. Arra gondoltunk, hogy vigyázhatnál Andrew-ra és Karenre, amíg ő az irodában van.

Megráztam a fejem. Watson már vagy háromszor megkért, hogy vigyázzak a kölykeire, de nem vagyok hajlandó. Nem akarom, hogy

bármilyen közöm legyen hozzá vagy a családjához. Inkább keresek valami kifogást, vagy egyszerűen csak nem vállalom.

– Oké – felelte anya lemondóan. – A te döntésed. – Ezt olyan hangon mondta, mintha valójában úgy értette volna: „Majd te iszod meg ennek a levét!”

Végül azonban fölém hajolt, és nyomott egy puszit a fejem tetejére, innen tudtam, hogy annyira azért biztos nem mérges.

– Lassan lefekszel? – kérdezte.

– Igen. Nyitva hagyhatod az ajtót – szóltam utána, miközben kísért a szobámból.

Jó éjszakát kívántam a testvéreimnek, és úgy fél órával később bebújtam a takaró alá. Louie elterült mellettem. Miközben ott feküdtünk, és simogattam a kutyánkat, anyára, Watsonra és a gyerekeire gondoltam, Andrew-ra és Karenre. Erről eszembe jutott a Bébicsőzők Klubja, és rögtön jobb kedvem lett.

Alig vártam, hogy másnap legyen!

HARMADIK

★ Fejezet ★

Mr. Redmont elfogadta az illemről írt fogalmazásomat. Az óra előtt adtam oda neki, hogy ne akkor olvassa el, amikor már az egész osztály a teremben van. Nem számolta meg a szavakat, csak gyorsan átfutotta, végül rám nézett, és azt mondta:

– Ez remek lett, Kristy! Szép munka. Szépen fogalmazol.

Ennyi volt. Semmi bölcsekedés, semmi dorgálás.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, és az illemszabályokat betartva a padomhoz sétáltam.

Suli után Mary Anne-nel hazáig futottunk. Nem volt olyan forróság, mint előző nap, ezért valamivel jobban éreztük magunkat.

– Ma Pike-ék gyerekeire felügyelsz? – kérdeztem Mary Anne-től kocogás közben.

Mary Anne bólintott.

– Hányan lesznek? – Nyolc Pike gyerek van ugyanis.

– Kettő. Claire és Margo.

– Az nem vészes – mondtam. Claire és Margo négy- és hatévesek. Rendesek. És ami a legfontosabb, szeretik a bébiszittereket.

– Te kiknél leszel ma délután? – kérdezte Mary Anne.

– Newtonéknál. David Michael is velem jön. Legalább majd játszik Jamie-vel.

– Ó, az szuper! Talán én is átugrom Claire-rel és Margóval egy rövid időre, hogy együtt játsz hassanak mind. Te pedig mesélhetsz a bécicsőszklubról.

– Oké! – egyeztem bele.

A házunknál váltunk el. Örömmel nyugtáztam, hogy előbb értem haza, mint David Michael. Kiengedtem Louie-t, és készítettem egy limonádét.

David Michaellel pontosan 15.30-kor érkeztünk meg Newtonék bejárati ajtaja elé. A pontosság a bétiszitter lét egyik legfontosabb követelménye! Én például még egyetlenegyszer sem késtem el sehonnan. Az ügyfeleim pedig ezt méltányolják is.

Hagytam, hogy David Michael nyomja meg a csengőt. Néhány másodperc múlva az ajtó kitérült.

– Hahó! – kiáltotta Jamie, aki hároméves.

David Michael szomorú pillantása azt sugallta, nem igazán örül, hogy egy kis háromévesssel kell játszania, aki úgy köszön, hogy *hahó*.

Meglapogattam David Michael hátát.

– Szia, Jamie! – üdvözöltem.

– Nézzétek! – kiáltotta, miközben beléptünk az ajtón. – Nézzétek, mim van! – Egy játékfigura volt a kezében, tetőtől talpig katonai felszerelésben. – G. I. Joe!

– Tényleg? – faggatta David Michael hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Bizony! – felelte Jamie büszkén.

– Van még több is? – kérdezte a kisöcsém.

– Naná! – válaszolt Jamie. – Gyertek!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Azzal a fiúk el is szaladtak. Mrs. Newton a konyhából köszönt nekem.

– Örök hála G. I. Joe-nak – mondta.

Rámosolyogtam.

– Sajnálom, hogy David Michaelt is magammal kellett hoznom, de úgy tűnik, most már sínen vagyunk. – Nem szerettem az ügyfeleim nyakába varrni a kisöcsémet.

– Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – felelte Mrs. Newton, miközben megsimogatta hatalmas pocakját. – Jobb, ha Jamie hozzászokik a gyerekek társaságához.

– Mikor érkezik a baba? – kérdeztem.

– Úgy nyolc hét múlva.

– Ó, úgy örülnék, ha így érkezne! – sóhajtottam.

– Mindent a maga idejében!

Mrs. Newton adott néhány feladatot a délutánra.

– Csak az orvoshoz megyek, és még egy-két kisebb elintéznivalóm van – emlékeztetett. – Fél hatra itthon leszek.

– Rendben, fél hatra – ismételtam el.

Amint kilépett az ajtón, felhívtam Mary Anne-t Pike-éknál.

– Gyertek át, amikor csak akartok! – mondtam neki.

Pike-ék pár házzal odébb laktak, ezért Mary Anne tíz percen belül megjelent. Claire-t és Margót egy piros játékautóban ülve húzta maga mögött.

– Hahó! – köszöntötte őket boldogan Jamie.

– Hahó! – válaszolt Claire, a négyéves.

David Michael és Margo gyanakvón méregették egymást. Eddig még nem nagyon játszottak együtt. David Michael egyébként is nagyon tartott a kislányoktól, különösképp azoktól, akik nem az ő osztályába jártak.